

Lucie  
Navrátilová

Maravečův klíč

Kniha první

Lucie Navrátilová

# MARAVEŮV KLÍČ

Knihá první

## Kapitola 1: Tehdy o Samhainu

Počasí bylo přesně takové, jaké by člověk o Samhainu čekal. Ledový vítr kousal do tváří a že kdesi na nebi visel měsíc, dokazovaly jen zářivě stříbřité okraje těžkých, ocelově šedých mraků, které líně pluly nad hlubokými lesy Revony a neúnavně zasypávaly zemi sněhovými vločkami. V domovech hořely ohně, aby lidé udrželi temnotu za okny, a málokdo vycházel ven. Ulice měst byly liduprázdné, cesty opuštěné.

A přesto kdosi toho večera podnikl nebezpečnou cestu na místo, kterému se všichni lidé i zvířata zdaleka vyhýbali i za nejsvětějších dnů. Po dávno nepoužívané nolanské cestě mířil jezdec na hnědém koni dál a dál na západ. Celá jeho postava byla zahalena do těžkého zeleného pláště. Jen pár pramenů dlouhých bronzových vlasů, unikajících zpod kapuce lemované králičím kožichem a vlajících v mrazivém vzduchu, a štíhlost jezdcovy postavy naznačovaly, že se jedná o ženu. Ačkoliv kdysi velkolepá, nyní byla cesta tak zarostlá, že jezdkyně musela často zpomalit do kroku a její kůň se s obtížemi prodíral vysokými trnitými keři, jejichž zkroucené větve se jezdkyni zachytávaly do šatů a kde se jim naskytla příležitost, drásaly kousky její odhalené kůže do krve. Zdálo se více než příznačné, že i rostliny v této zapomenuté krajině by měly být nepřátelské.

Když se před ní konečně objevila Nolanská brána zasazená do hradby, co se po obou stranách táhla do nedohledna, jezdčyně koně prudce zastavila a poprvé zapochybovala. Nebylo její jednání přece jen už dalece za hranicí zdravého rozumu? Ale uzavřela dohodu. A porušit dohodu s Mistrem by mohlo být ještě nebezpečnější než ji splnit. Ona se nakonec neměla čeho obávat, jí přece žádné nebezpečí nehrozilo. Zhluboka se nadechla a znovu pobídla koně do kroku. Zdálo se, že také on se snažil postup vpřed zbrzdit, jak se dalo, a tak se šinul kupředu jen zdráhavě a neochotně. Jak se blížili k Nolanské bráně, dokonce i okolní divoká a pokroucená květena začínala řídnout, až nakonec vymizela docela a několik desítek metrů od brány nebylo nic než holá země. Ani sníh se na ní neudržel. Brána z ní vyrůstala jako monstrózní přízrak. Mnohokrát vyšší než nejvyšší lykeonské věže, černá, hrubá a ocelová, zakončená mohutnými bodci nepravidelně rozmístěnými na horním okraji. Jezdčyně se zastavila velký kus před bránou a i tak jen s námahou přemáhala čirou hrůzu, kterou jí brána naháněla. Nešlo jen o to, že byla čímsi až nelidsky ošklivá. Ani o ten nepřehlédnutelný fakt, že neměla dvě křídla, která by se rozevřela a uvolnila cestu, jak to tak brány mívají – byl to jednolitý kus masívní hmoty a přímo v jeho středu visela kulatá pečeť zhotovená z jakéhosi stříbřitého materiálu začernalého proudem času. Pečeť v průměru měřila dobré tři metry, a přesto se ve srovnání s bránou zdála být až bezvýznamně drobná, téměř přehlédnutelná nebýt symbolu v jejím středu, který vytrvale zářil elektricky modrým světlem. Ne. To, co jí i jejímu koni, který se nervózně ošíval na místě

a frkal, ve skutečnosti nahánělo strach, leželo uzamčeno za bránou. Věčné a nezničitelné, protože co nežije, nemůže zemřít.

Jezdkyně seskočila z koně. Postup, který jí Mistr ve snu nadiktoval, znala bezpečně nazpaměť, přestože byl velmi složitý a tak energeticky náročný, že si speciálně pro něj musela pořídit talisman, přestože sama disponovala značnou mocí. Natáhla ruku k Nolanské bráně a začala s deaktivací pečeti. Věděla, že to bude jen na pár hodin. Ale to stačilo – pro její a zjevně i pro Mistrovy plány. Opakovala postup několikrát dokola a pak najednou cítila, jak talisman na řetízku kolem jejího krku puknul, a pečeť zhasla. Následovalo několik vteřin naprostého ticha, kdy se nedělo vůbec nic. A pak se ozval zvuk připomínající burácení hromu, a brána začala z vrchu odtávat, jako by ji někdo polil kyselinou. Za ní se objevila zničená, mrtvá země a v dálce hrad stojící na skále. V jeho čele se proti černému nebi tyčila ještě černější věž a u její základny se z širokého tunelu vytesaného do skály valila temná, hustá tekutina, která kdysi v dávných dobách bývala vodou.

Přímo v prostoru mezi hradbami, kde ještě před chvílí cestu vpřed blokovala brána, stála velká skupina jezdců na koních – tichá a nehybná jako smrt. Když poslední zbytky brány zmizely, jezdci pobídlí koně kupředu a po chvíli se zastavili před tou, která je dočasně osvobodila. Muž, co jel v čele skupiny, sesedl a udělal k ní pár kroků. Stále ale mezi nimi nechal dostatečný prostor. Snad proto, aby ji uklidnil, že ona se jich obávat nemusí.

„Corrin. Mistr posílá své komplimenty,“ řekl s lehkým, formálním úklonem hlavy. Jeho tón byl přívětivý a jednání galantní, ale to

nemohlo přebít divný, nelidský chlad jeho hlasu, ani prázdný pohled jeho očí. „Přeje si, abych tě ujistil o jeho přízni a že svou část dohody samozřejmě dodrží. Polovina této skupiny je ti k dispozici, dokud nás pečeť na bráně nedonutí k návratu.“

„Polovina?“ zeptala se Corrin zaraženě. Velitel jezdců lehce pootočil hlavu a kývnul na své muže. Polovina jezdců jeho a Corrin objela a zamířila klusem nolanskou cestou kamsi do Revony. Velitel se otočil zpátky ke Corrin s lehkým úsměvem na rtech.

„Co si přeješ, abychom vykonali?“

„Chci, abyste někoho zabili. Její jméno je Vallence z Nicomaru a během dnešní noci ji najdete v hospodě U Kvítku v neutrální zóně nedaleko Místa smíření. Postupujte tak, aby to vypadalo jako nehoda. Je mi jedno, jestli to odnese i někdo jiný.“

Velitel jezdců přikývl.

„Vallence z Nicomaru zemře ještě dnes. Tvoje dohoda s Mistrem tím bude uzavřena. Až se dnes vrátíš domů, nebudeš si na ni pamatovat. Zapomeneš vše, co se zde odehrálo, a zapomeneš na Mistra.“

Corrin na něj překvapeně hleděla, ale neřekla nic. Velitel jezdců jí složil další poklonu a vrátil se ke svému koni. Sotva nasedl, on i zbytek skupiny odjeli a nechali Corrin stát osamoceně na cestě. Sníh teď padal ještě hustěji a Corrin si uvědomila, že je promrzlá až do morku kostí. Rychle nasedla na koně. V hlavě měla divně prázdnno. Otočila se k mrtvé zemi zády, a aniž se jedinkrát ohlédla, vydala se s pocitem mrazení za krkem spěšně domů.

Ulice camachinských měst byly v noci o Samhainu stejně tiché jako kdekoliv jinde. A stejně jako jinde v teple a světle domů bujela zábava, která měla odvést myšlenky lidí od temnoty, jež na několik příštích měsíců přebírala v přírodě vládu. Jak bylo v zemi zvykem, každý majitel domu nad svými vstupními dveřmi pověsil dřevěnou tabulku s vypáleným symbolem majícím chránit dům před zlovolnými neživými. Byla to stará tradice, která se dodržovala spíš jako jeden ze svátečních zvyků než proto, že by jí někdo ještě přikládal nějaký význam. Kdo ostatně za svůj život nějaké zlovolné neživé viděl? Ne, jestli vůbec někdy existovali, dnes byli jenom postavami legend a pohádek. Zvyk s tabulkou ale dodržovali v Camachinu všichni – dokonce i obchodníci z černého trhu v Siraethu, hlavním městě, kteří zpravidla mívali značně cynický pohled na život, a samotná tradice ochranné tabulky jim přišla směšná. Vincent byl přesně takovým mužem. Žil sám, protože nesnášel lidi. Svou občasnou touhu po ženské společnosti si léčil v nedalekém nevěstinci, kam sice nechodil často, ale dokázal tam utratit až neslušně mnoho peněz, takže byl považován za dobrého klienta. Toho večera tam zavítal, protože představa, že bude sedět doma sám, zatímco zbytek země zahání chmurné myšlenky vínem, hudbou a zábavou, v něm přece jen vyvolávala určitý pocit melancholie. Odešel ale brzy. Necítil potřebu pít až do rána.

Když vcházel do svého domu – na pohled poměrně prostého, ale uvnitř vybaveného kvalitním a drahým nábytkem – očistil si boty od bláta (na rozdíl od zbytku Revony v Camachinu pršelo) a věnoval posměšný pohled tabulce, kterou sám před soumrakem pověsil na

dveře. Než ale za sebou zavřel, uslyšel na silnici kroky. Překvapeně vyhlédl pootevřenými dveřmi ven, protože byl přesvědčený, že na ulici mimo něj nikdo nebyl. Po mokré dlažbě kráčel muž oblečený celý v černém. A mířil přímo k němu. Vincent zůstal stát napůl schovaný za dveřmi. Jeho instinkty mu radily dveře zavřít a schovat se za nimi. Nikdy neměl potřebu si hrát na hrdinu. Hrdinové dle jeho názoru byli ohroženým druhem kvůli své vlastní hlouposti. Ale současně v něm hlodala pochybnost – mohlo jít přece o zákazníka a on nechtěl přijít o případný dobrý obchod. Zůstal tedy stát s tváří v pootevřených dveřích, ačkoliv mu cosi na tom cizinci nahánělo husí kůži. Cítil, jak se mu ježí vlasy na krku a náhlý chlad, který mu pronikal až pod kůži, zcela jistě nebyl způsobený venkovním vzduchem.

Cizinec došel až ke vchodovým dveřím a zastavil se opatrně před prahem. Než cokoliv řekl, podíval se vzhůru na tabulku nade dveřmi a jeho rty se zkřivily v divné kombinaci úšklebku a úsměvu. Vincent čekal, až ten velmi nezvaný návštěvník promluví, přestože mu každá buňka jeho těla říkala, aby mu raději zabouchl dveře před nosem a pořádně je zamknul i za cenu ušlé příležitosti.

„Dobry večer,“ promluvil cizinec zdvořilým hlasem. Měl zvláštní přízvuk, který si Vincent nedokázal zcela zařadit. Nejspíš byl někde ze severu, tam všichni mluvili divně.

„Hmch,“ udělal Vincent neurčitě a stroze příkývl.

„Slyšel jsem, že jsi jedním z nejlepších obchodníků na zdejším černém trhu.“

Opět jen přikývnutí. Cizinec ale dál pokračoval milým tónem, jako by ho Vincentovo evidentní nepřátelství nijak nezasahovalo.

„Můj pán si přeje, abys na trhu nabídl toto,“ řekl a zpod pláště vytáhl dřevěnou kazetu. Mohla mít tak třicet centimetrů na délku a deset na šířku, byla bohatě vyřezávaná, lakovaná na černo a vykládaná zlatem a bílými opály. Vincent proti své vůli otevřel pusou v úžasu. Cizinec ho nenechal kazetu obdivovat příliš dlouho a otevřel ji. Uvnitř leželo na černém sametu šest malých lahviček z křišťálu naplněných mléčně bílou, částečně průsvitnou tekutinou. Vincent se musel natáhnout blíž. Zdálo se mu to, nebo ta tekutina vydávala jakousi zvláštní záři?

„Co je to?“ vydechl. Jeho hlas byl hrubý, chraptavý.

„Je to esence moci,“ odpověděl cizinec. „Má obrovskou cenu. Je to zboží hodné krále. Stačí požit pár kapek esence a dotyčný získá dočasně moc, o jaké se mu nesnilo.“

Vincent polkl a dlaní si otřel z holé hlavy pot. Proč mu najednou bylo takové horko?

„A co za to tvůj pán chce?“

„Velmi málo.“

„Hm?“ udělal Vincent netrpělivě, když cizinec ihned nepokračoval.

„Stačí trocha tvé krve.“

„Cože?“ zamračil se Vincent a zalila ho další vlna horkosti.

„Mistr ti poskytne svou esenci, která z tebe udělá velmi bohatého člověka, pokud ji nabídneš na správném místě. A za to žádá tvoji esenci.“

„Moji esenci,“ zopakoval Vincent podezíravě. „K čemu by mu byla moje esence?“

„S tím si nemusíš dělat starosti,“ ubezpečil ho vlídně cizinec. „Tak máme dohodu? Šest lahviček esence moci za trochu tvé krve?“

Vincent hladově hleděl na křišťálové lahvičky a usilovně přemýšlel. Potom se pomalu zeptal:

„Kolik krve by tvůj mistr přesně chtěl?“

## Kapitola 2: Slepá ulička

Tiessa přeskočila psa zmoženého celodenním horkem, co spal klidně na zemi uprostřed ulice před jednou z calethonských hospod, a běžela dál. Muž, kterého pronásledovala, byl jen pár metrů od ní, a ona z něj nespouštěla oči, aby se jí ve tmě neztratil. Tato část města byla chabě osvětlená. Lamy stály jenom podél hlavních cest. Malé uličky, které se klikatily mezi prostými domky chudších obyvatel města správců, byly zahalené do tmy. V domech už bylo touto dobou zhasnuto a měsíc v novu přenechal všechnu slávu na nebi hvězdám, které nedostatek světla dole na zemi nijak netrápil. Tiessa dokázala běžet velmi rychle – na člověka. Vzdálenost mezi ní a její kořistí se poměrně rychle zkracovala. Muž to zjevně také pochopil, protože za jedním z dalších rohů se nečekaně otočil a vystřelil po Tiesse z praku. On sám měl nejspíš také potíže se v hlubokém šeru pořádně orientovat, protože ji zasáhl jenom do ramene. I přesto tím ale její postup zpomalil. Tiessa sykla bolestí, přitiskla si na zasažené místo ruku a ztratila své původní tempo. Muž jí zatím zmizel za dalším rohem. Opět zrychlila – nehodlala ho nechat uniknout.

Když ale zatočila za roh, ocitla se na nepřehledné křižovatce úzkých uliček a okamžitě se na místě zarazila. Zatímco těžce oddychovala, rozhlížela se sem a tam ve snaze zachytit jakýkoliv náznak pohybu, ale slyšela jen zvuk bot dopadajících rytmicky na

kamennou dlažbu. Nebyla přesně schopná říct, z jaké z uliček zvuk přicházel. Věděla jen, že se vzdaloval.

Ztratila ho!

Automaticky se podívala vzhůru, kde se proti hvězdnému nebi rýsovaly černé střechy. Hřbetem ruky si otřela pramínek potu, který jí stékal po tváři. Teď už to bude na Vallence.

Věděla, že Val vše ve své kočičí podobě sledovala z calethonských střech, ačkoliv ji ani nezahlédla. Čekala několik vteřin na jakýkoliv náznak, jakým směrem se vydat. Vtom se ozval výkřik a šplouchnutí vody. Tiessa se sama pro sebe pousmála a znovu se rozeběhla. Když o pár okamžiků později dorazila na místo, kde uličku přetínalo jedno z ramen řeky protékající Calethonem, muž se zrovna postavil ve slabém proudu a zmateně se rozhlédl, aby zjistil, co ho srazilo do vody. Tiessa sledovala jeho siluetu proti světlu lampy stojící na nedaleké hlavní cestě.

„Nemá smysl utíkat, jsme obě rychlejší než ty,“ poznamenala uvolněně Vallence, která teď seděla na kamenném zábradlí můstku přes řeku. Jako by ji neslyšel, muž vyskočil na břeh a vrhaje rychlý pohled přes rameno se opět rozeběhl do jedné z uliček. Tiessa doběhla k Vallence, která s povzdechem klidně seskočila na zem.

„Ta ulice je slepá,“ odpověděla Val na její nevyřčenou otázku. „Nemá kam utéct.“

„Pitomec,“ pousmála se Tiessa.

Val měla pravdu. Muž, kterého honily přes půlku města, nakonec zavedl sám sebe do pasti. Čekaly na něj u vchodu do uličky a on se skutečně zanedlouho vynořil ze stínů s rezignovaným výrazem.

„Co po mně chcete? Nechte mě na pokoji!“ vychrlil na ně. Zněl dost vyplašeně, seznala se zadostiučiněním Tiessa. Její rameno stále ještě bolelo.

„Chceme si jen promluvit,“ odpověděla mu Vallence.

„Já nic nevím,“ opáčil muž a Tiessa se zasmála.

„Neztratil jsi někde po cestě koule?“ zeptala se ho. Jeho výraz v šeru nebyl vidět, ale ona si představila, jak na ni vrhá nenávistný pohled a je při tom rudý vzteky.

Vallence klidně pokračovala dál. Tiesse se zdálo, že měla hravou náladu a výslech protahovala.

„Proč jsi před námi utíkal, když nic nevíš?“

„Kdo by neutíkal, kdyby ho někdo jako je *ona* napřed půl večera pozoroval a pak sledoval na ulici?“ ohradil se muž. Při slově *ona* kývnul směrem k Tiesse a letmo si přejel prstem po obličejí od obočí k čelisti v evidentním odkazu na její jizvu. Tiessa mu věnovala sladký úsměv, který se ztratil se tmě.

„Jen klid. Víme, žes to byl ty, kdo do ulic vypustil poslední várku letáků od Buřiče. Chceme jen vědět, kde jsi je vzal.“

„Já o Buřičovi nic nevím,“ odpověděl muž, a když k němu Tiessa udělala dva kroky, s náznakem paniky dodal: „Opravdu! Dal mi je nějaký chlap v hospodě a zaplatil mi za to, abych je rozhodil po městě. Tady!“ Vytáhl zpod pláště měšec a nabídl ho Vallence. „Zaplatil jsem si z toho pár piv, ale jinak je tam všechno. Chcete to? Klidně si to vezměte?“ Aby se ani z nich k němu nemusela přiblížit, raději Vallence měšec hodil.

Val ho v letu chytila do dlaně a pohlédla si ho. Tiessa si nebyla jistá, ale také se jí zdálo, že ho Val očichala. Pak měsíc nechala zmizet ve svém vaku.

„Co to bylo za chlapa?“ pokračovala Tiessa.

„Já nevím, nikdy jsem ho neviděl. Teda aspoň myslím, měl kápi, viděl jsem jenom, že měl černé vousy, nic víc.“ Na okamžik se odmlčel, než dodal: „Poslyšte, já vážně nic nevím. Vlastně je mi celý Buřič ukradený, jen jsem chtěl ty peníze. Nechtěl jsem se dostat do problémů.“

K Tiessině překvapení Val přikývla a ustoupila stranou, aby muži naznačila, že má volnou cestu. Muž nejdřív zaváhal, ale pak kolem nich rychle proběhl a bez dalšího slova zmizel.

„Nebudeme ho sledovat?“ zeptala se Tiessa překvapeně.

„Věřím mu, že nic neví. Byla by to ztráta času.“

Tiessa si povzdychla a s rukama v bok se rozhlédla okolo.

„Tak to jsme tedy opravdu ve slepé uličce. Co teď?“

Val se podívala na nebe.

„Bude svítat. Pojdme.“

Vydaly se společně směrem k Dominikovu domu. Cestou mlčely, obě ponořené do svých vlastních myšlenek. Tiessa cítila rozčarování nad tím, že se opět nedokázaly dostat k Buřičovi blíž. Přitom to tentokrát vypadalo slibně. Buřičovy osobní výstupy byly teď, kdy se ulice Calethonu hemžily muži z městské stráže, velmi vzácné. Z většiny je nahradily letáky s jeho vzkazy pro prostý lid – stejně provokativními jako jeho mluvené slovo. Val využila pomoci jednoho ze svých vlkodlačích přátel, aby původ poslední várky letáků

vystopovala až k muži, kterého následně pár dní sledovaly – jen proto, aby nic nezjistily, a nakonec ho nechaly odejít do vadnoucí noci. Tiesse bylo osobně jedno, kdo Buřič byl. Jeho slova jí byla ukradená, a hrozba, kterou mohl představovat pro stabilitu vlády nejvyššího krále, ji nijak nevzrušovala. Ale pro Vallence bylo nalezení Buřiče důležité – ať už proto, že chtěla pomoci Sorenovi, nebo proto, že jí tím pověřil Charles – a to byl pro Tiessu dostačující argument.

Když dorazili k Dominikovu domu, Jakub byl vzhůru a čekal na ně.

„Jak to šlo?“ zeptal se polohlasem, když je vchodovými dveřmi vpustil do kuchyně zalité okrovým světlem velké lampy, co stála na kuchyňském stole. U lampy ležela rozložená kniha. Tiessa nejdřív automaticky předpokládala, že to bude zase nějaká klíčnická učebnice, ale jak jí bližší pohled ukázal, šlo o kuchařku. Jakub se zjevně chystal nakládat houby.

„Nic moc,“ odpověděla Vallence ve chvíli, kdy za nimi vchodové dveře opět zapadly, a stručně Jakobovi vylíčila, jak neslavně jejich poslední pátrání skončilo. „Zkusím dát ještě našemu stopaři ten váček s penězi, ale já z něj nic zajímavého necítím,“ zavrtěla Val hlavou. „Řekla bych, že jsme skončili. Aspoň než vymyslíme něco jiného.“

„Takže co teď?“ zeptala se Tiessa. Doufala, že Val měla v záloze nějaké další kroky. Pátrání po Buřičovi bylo v poslední době jediným rozptýlením.

„Nic,“ pokrčila rameny Vallence. „Vrátím se do Lykeony. Beztak už jsem pryč dost dlouho,“ dodala a Tiessa si dobře všimla náznaku

podráždění v jejím hlase. Samozřejmě – ne pryč z Lykeony, ale pryč od Gariana. Potlačila úšklebek, který jí klíčil na tváři, a mlčela.

„Nechcete si sednout?“ vyhrknul najednou Jakub, když si uvědomil, že byli stále všichni tři na nohou. „Mám vychlazenou jahodovou vodu, a jestli máte hlad, můžu připravit snídani,“ nabídl.

„Mně bude stačit ta voda, děkuju,“ odpověděla Vallence a posadila se. Tiessa následovala jejího příkladu, ačkoliv by snídání nepohrdla. Ticho, které se v kuchyni rozhostilo, přerušovalo jen cinkání nádobí a na Tiessu začala dopadat únava. Promnula si zasažené rameno. Val si jejího gesta hned všimla.

„Jsi v pořádku?“

„Nic to není,“ odpověděla Tiessa automaticky. A taky že ne. Nejspíš modřina a nic víc. Naštěstí i v tomhle horku nosila lněnou košili s rukávem až k loktům. Zásadně nepoužívala oblečení, které by jakkoliv podtrhovalo její ženskost, nebo prostě jen odhalovalo víc z jejího těla, než bylo třeba. Kdyby chodila v létě oblečená jako Vallence, nejspíš by měla na rameni rozseklou kůži.

Jakub si zjevně nedokázal pomoci, aby nepřipravil alespoň symbolickou snídani – na stůl totiž přinesl nejenom slíbenou jahodovou vodu, ale také dřevěný táč s nakrájenými kostkami chleba a sýru. Tiessa si hned nabídla – když už to na tom stole leželo... Jakub byl prostě v tomhle svůj – nedokázal přenést přes srdce, že by u jeho stolu seděl někdo o hladu.

„Stejně si pořád myslím, že musejí používat městské katakomby,“ poznamenala Tiessa po chvíli, aby řeč nestála. Ano, už o tom mluvili několikrát, ale stejně jí to přišlo jako nejpravděpodobnější možnost.

„Vstup do katakomb je uzavřený silným energetickým vzorcem,“ zavrtěl hlavou Jakub s nehranou trpělivostí, přestože se jí to snažil vysvětlit už poněkolikáté. „Nikdo se dovnitř nedostane. Klíče má jen calethonská stráž.“

Tiessa pokrčila rameny, aby dala najevo, že je jí to vlastně jedno. Sama se v transformačních postupech nevyznala, a měla dojem, že určitě musí existovat způsob, jak to slavné zabezpečení obejít. Ale když si byl Jakub tak jistý... a Val mu zjevně věřila. Val se teď do rozhovoru nezapojovala, jen zamyšleně hleděla do světla lampy, které podtrhovalo kočičí rysy její tváře a dávalo jejímu výrazu divokost. Pohled od lampy odtrhla, až když Jakub řekl:

„Val, a ty bys nemohla použít svoje schopnosti?“

Vallence na něj upřela své žlutozelené oči a čekala, až bude pokračovat.

„Můžeš přece vidět různé budoucnosti. Nejde, že by ses podívala přímo na budoucnost, ve které byl Buřič nalezen?“

„To by šlo?“ pozvedla Tiessa skepticky obočí.

„Kdybych jako Oko osudu fungovala, tak nejspíš ano,“ připustila Vallence neochotně. „Ale moje schopnosti jsou dost mimo moji kontrolu.“

„A kdybys to aspoň zkusila...“ pokoušel se znovu Jakub, ale Val ho ostře přerušila:

„Nebudu to zkoušet. Vždycky, když to zkusím, vidím jen změř nesrozumitelných scén, a pak nemůžu několik dní spát nebo mám noční můry. Dosadila jsem na nejvyšší trůn krále, tím moje kariéra coby Oka osudu skončila.“

Sotva dořekla, dopila vodu a vstala.

„Radši už vyrazím. Chci jít kus pěšky a pročistit si hlavu, než budu muset vysvětlit Charlesovi, že jsme zase nic nezjistili.“

Tiessa jen přikývla. Nechtěla Vallence dávat najevo své zklamání. Val se rozloučila a odešla. Krátce nato se ozval zvuk podkov jejího koně na pouliční dlažbě. Když s Jakubem osaměli, Tiessa si povzdychla a vrátila se ke snídani.

„Ty taky pojeděš domů?“ zeptal se Jakub konverzačním tónem.

„Musí být těžké být v její kůži,“ řekla Tiessa místo odpovědi. „Je posledním Okem osudu, i když o nic takového nikdy nestála.“

Jakub udělal zvláštní pohyb někde mezi přikývnutím a pokrčením rameny, z čehož Tiessa usoudila, že s ní nesouhlasil, ale nechtěl se hádat. Jeden z několika důvodů, proč ho měla ráda – jako jednoho z mála lidí a definitivně jediného muže pod sluncem.

„Jak jsi sama řekla – Val je posledním Okem osudu – ať chce, nebo ne. Možná by to měla přijmout.“ Řekl to jemně, téměř omluvně. Tiessa mlčela. Uvědomovala si, že její potřeba chránit Vallence byla nesmyslná. A přesto ji cítila. Ať už šlo o její poslání, nebo o Gariana, díky kterému byla Val v jedné chvíli euforicky šťastná a v druhé podrážděná a smutná. Val jí toho o svém životě s Garianem moc neříkala – jako by nechtěla přiznat, že věci nejsou tak dokonalé, jak očekávala. Anebo proto, že tušila, jaké reakce by se jí dostalo. Ale Tiessa ji znala dobře a věděla, že její vztah s Garianem je i téměř po roce, co spolu žili, přinejmenším komplikovaný.

Všimla si, že Jakub, který zatím uklidil Vallencinu prázdnou sklenici, si v kuchyni povzdychl.

„Stalo se něco?“ zeptala se.

Otočil se k ní s kulatým zrcátkem v ruce – komunikačním zrcátkem, které mu sehnala Vallence.

„Nic, jen... Lierianne dnes nedorazí. Myslel jsem, že bychom mohli... to je jedno. Princezna,“ dodal rádoby lehkavým tónem, který měl vše vysvětlovat.

V tu chvíli se z horního patra ozvalo vrzání postele, zakašlání a kroky. Tiessa vstala.

„Už taky půjdu,“ řekla rychle.

„Nemusíš, Dominik nekouše,“ pousmál se Jakub, ale Tiessa jen automaticky jeho úsměv opětovala a zamířila ke dveřím.

„Uvidíme se později,“ řekla a vyšla ven. Ne, neměla potřebu se potkat s Jakubovým otcem. Celkově neměla moc potřebu se potkávat s lidmi, které neznala. Vlastě většinou ani s těmi, které znala. Zkrátka moc neměla potřebu se potkávat s lidmi. Tečka. A zejména pokud šlo o muže. Dragan jí dřív říkal *Amazonka* a utahoval si z ní kvůli tomu, že neměla ráda muže. Naštěstí už ho to omrzelo, když zjistil, že ani pod pravidelnou palbou jízlivých komentářů se Tiessa nerozhodne mu původ své averze vysvětlit.

Šero na ulici ohlašovalo blížící se východ slunce. Tiessa zamířila k městské bráně, která se měla zanedlouho otevírat, aby město přivítalo nový den.

### Kapitola 3: Kompromisy

Icail – královské město. Soren v něm strávil valnou většinu svého života. Byl to jeho domov. A přesto... Domy se nezměnily, zahrady byly stejné jako dřív. Dokonce i velká část původních obyvatel zůstala – polapena ve smyčce pravidelných, i když nikterak závažných konfliktů s nově příchozími. Čím to tedy bylo, že si ve svém vlastním městě připadal jako cizinec?

Tyto myšlenky se Sorenovi honily hlavou, zatímco seděl u velkého kulatého stolu a s pohledem upřeným do neznáma ignoroval hádku, která se před ním odehrávala už dobrou půlhodinu. Tato zasedání Nejvyššího kruhu byla utrpením. Nejen pro něj. Pro všechny. Snad to bylo tím, že se králové a správci za tu dlouhou dobu bez nejvyššího krále odnaučili spolupracovat, ale dosažení konsenzu i v těch nejprostších otázkách vyžadovalo neuvěřitelné úsilí a až nadlidskou míru trpělivosti. Soren byl odhodlaný nestát se absolutistickým vládcem. Jeho pozice mu to v zásadě umožňovala, ale on chtěl, aby na konci každého dne u jeho jednacího stolu zavládla shoda. Musel ovšem uznat, že po každém zasedání Nejvyššího kruhu, které absolvoval, měl sto chutí svá původní předsevzetí přece jen trochu přehodnotit.

Otázka, která dnes před nimi na stole ležela, se zdála být poměrně prostá – jakým způsobem stanovit pro jednotlivá království příspěvek